

ΤΑ "ΜΑΥΡΑ" ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Από εκεί που έρχομαι δεν γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα.

Είναι επίσης πολύ δύσκολο να πάρεις δώρα για την οικογένειά σου και αυτούς που αγαπάς. Ειλικρινά ποτέ δεν ήθελα να έρθουμε εδώ. Είχαμε τα οικονομικά μας προβλήματα πίσω στην πατρίδα, τώρα χρειάστηκε να φύγουμε και να πάμε με λαθρέμπορο, πράγμα που δεν μας βγήκε σε καλό. Το λιμενικό μας βρήκε, όμως η μητέρα μου δεν ήταν τόσο τυχερή. Θυμάμαι καλά την ημερομηνία, 25/12/15. Αύριο κλείνει ένας χρόνος από τον θάνατό της. Βλέποντας τα παιδιά της ηλικίας μου να είναι έξω και να λένε τα "κάλαντα" τους, το μόνο που σκέφτομαι είναι ότι η μαμά μου πέθανε την ημέρα που για αυτούς είναι μια από τις πιο σημαντικές γιορτές.

Ο μπαμπάς μου είπε πως θα μου έκανε καλό αν έβγαινα έξω και εγώ αλλά διαφώνησα. Δεν καταλάβαινα γιατί να γιορτάζω αυτή τη μέρα. Κατά τη γνώμη μου, τα παιδιά αυτά θέλουν απλώς να βγάλουν μεροκάματο τραγουδώντας. Ήταν 10 το πρωί και εγώ καθόμουν στο καναπέ. Ξαφνικά ακούω την πόρτα να χτυπάει και σκέφτηκα "Ωχ, αρχίσαμε". Πηγαίνω στην πόρτα και τι να δω, ένα μικρό παιδί στεκόταν από έξω και μου είπε "Να τα πω;". Εγώ του απάντησα "Σόρρυ παιδάκι, αλλά δεν έχω τίποτα να σου δώσω.» Εκείνο όμως μου χαμογέλασε και άρχισε να τραγουδά. Όταν τελείωσε, μου φώναξε "Καλά Χριστούγεννα!" και εγώ αναφώνησα "Καλά, Χριστούγεννα." καθώς έφρευγε. Είχα παραξενευτεί αρκετά και άρχισα να διαμορφώνω την άποψή μου για τα Χριστούγεννα αλλά σκεφτόμουν μόνο αυτό. "Αυτό δεν αλλάζει τίποτα, για εμένα τα Χριστούγεννα δεν θα είναι ποτέ γιορτή.". Μέσα στην μέρα ήρθαν κι άλλα παιδιά για να πουν τα κάλαντα και κανένα δεν ζήτησε ανταλλάγμα μόνο είπε "Καλά Χριστούγεννα!" και

έφυνγε. Ένα ήταν που με ρώτησε "Πού είναι το δέντρο σας;" και εγώ του απάντησα "Εμείς δεν στολίζουμε δέντρο, επειδή είμαστε από άλλη χώρα" και μόλις το άκουσε αυτό το παιδί μου υποκλίθηκε και έφυνγε. Βασικά ο μπαμπάς ήθελε να έχουμε δέντρο, αλλά εγώ δεν ήθελα.

Είχε πάει 9 η ώρα και όλα τα παιδιά της γειτονιάς ανυπομονούσαν να τους φέρει δώρα ο Άι-Βασίλης, δηλαδή όλα εκτός από εμένα, εγώ δεν πίστευα και έλεγα και στους άλλους να μην πιστεύουν και φυσικά κανείς δεν με άκουγε. Ο αδερφός μου έλεγε "Άστα να πιστέψουν, τους δίνει δύναμη και τους βοηθάει." αλλά εγώ ήμουν ρεαλιστής. Είχε φτάσει έντεκα η ώρα, ήταν ώρα για ύπνο. Εκείνο το βράδυ είδα ένα όνειρο που είχα δει κι άλλες φορές, μόνο που αυτή τη φορά ήταν πιο δυνατό. Το όνειρο ήταν η ανάμνηση της μαμάς μου να πεθαίνει. Ξύπνησα, όπως και πολλές άλλες φορές, κλαίγοντας. Ο μπαμπάς και ο αδερφός μου δεν κλαίγανε, ως συνήθως, και προσπαθούσαν να με ηρεμήσουν. Εγώ προτίμησα να πάω μια βόλτα στα χιόνια. Καθώς περπατούσα, είδα κάποια γνωστά σε εμένα παιδιά να παίζουν χιονοπόλεμο. Εκείνη τη στιγμή είχε φάει χιονόμπαλα στη μούρη ο κλαψιάρης της παρέας και θα άρχιζε να κλαίει, όπως και εγώ όταν σκεφτόμουν τη μαμά, όμως προς πολύ μεγάλη έκπληξή μου, έβγαλε μόνο ένα πνιχτό γέλιο και τα παιδιά συνέχισαν να παίζουν. Εκείνη τη στιγμή είχα ανάμεικτα συναισθήματα. Εκείνο το παιδί, που έκλαιγε συνέχεια, για μια φορά τον χρόνο σταμάτησε και μετέτρεψε το κλάμα σε γέλιο. Τότε κατάλαβα πως αν θέλω στα αλήθεια να ευχαριστήσω τη μαμά έπρεπε να κάνω και εγώ το ίδιο, αυτό θα ήθελε και εκείνη.

Μετά,όταν γύρισα στο σπίτι, ήμουνα άλλως άνθρωπος. Βοήθησα τον μπαμπά και τον αδερφό μου να στολίσουμε το δέντρο. Ήταν δύσκολο αλλά άξιζε. Έπειτα έκατσα δίπλα στο παράθυρο και άρχισα να συλλογίζομαι. "Έτσι θα ήθελε και εκείνη να τα γιορτάζω" σκεφτόμουν και καθώς κοιτούσα μερικά παιδιά να παίζουν ξανασκέφτηκα" Μια φορά τον χρόνο».

